Jak vidí Prahu 3 lektorka perštiny Mona Khademi

24.11.2025

Prahu jsem poprvé poznala mnoho let před emigrací skrze literaturu. Především díky knize Ivana Klímy Duch Prahy.

Literatura mě k Praze přivedla dřív, než jsem vůbec tušila, že jednou budu těmi ulicemi procházet jako její obyvatelka, nejen jako čtenářka.

Když jsem před patnácti lety opustila svůj domov, ocitla jsem se uprostřed světa, kterému jsem ještě nerozuměla. Praha 3 se pro mě stala útočištěm, které mě přijalo. Místem, jež tehdy ještě nebylo domovem, ale mělo se jím stát. Vzpomněla jsem si na Klímova slova o tom, že město má svou duši, která se neukáže hned — je třeba ji trpělivě pozorovat, všímat si jeho jedinečné identity a charakteru — v jeho budovách, architektuře, lidech i rytmu každodennosti.

A tak jsem pozorovala. Naslouchala jeho příběhům, toulala se jeho uličkami a zákoutími. Seznamovala se s domy i nápisy na zdech, s jeho stromy, okny, dvorky. Pomalu jsem ho poznávala. A jednoho dne jsem si uvědomila, že Praha 3 se stala místem, které mě propojuje se světem, že horní Žižkov mě adoptoval.

Dnes už mám svá bezpečná, útulná a tichá zákoutí, kde si mohu sednout a jen tak pozorovat cvrkot dne. Procházka krásnými Olšanskými hřbitovy mě uklidní pokaždé, když se mi zasteskne po městě a lidech mého dětství. Posezení pod lampičkami kaváren na náměstí Jiřího z Poděbrad, v jeho jemném ruchu, mě hřejivě obejme jako starý známý. A už vím, co se kolem mě děje — nejsem tu už návštěvnice.

Ano, Prahu mám ráda. Vyrostla jsem v ní znovu, dozrála, vytvořila si tu vzpomínky a jsem jí vděčná — za to, že mě přijala, že mi dala pocit sounáležitosti, že mi dovolila zakořenit v ní a stát se její součástí — že se stala mým domovem.

Text je uveřejněný v rámci projektu obce „Praha 3 – Společné soužití 2025“ na integraci držitelů dočasné ochrany spolufinancovaného MV ČR a UNHCR.

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY